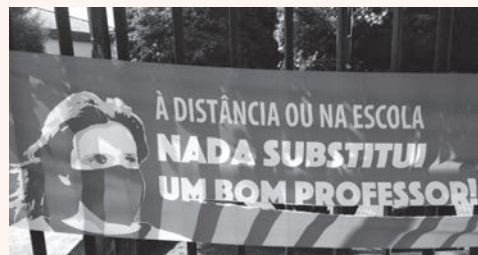

NADA SUBSTITÚE UN BO PROFESOR, UNHA BOA PROFESORA

Agravosa experiencia colectiva que vimos de vivir coa pandemia, con consecuencias negativas que en diversos casos mostran actualmente os seus efectos -como sucede co incremento dos factores de desigualdade na infancia e no sistema educativo-, fixo avanzar con rapidez no campo da educación, como en tantos outros sectores sociais, a información, o coñecemento e o uso das tecnoloxías dixitais.

Sen dúbida, con moitos aspectos positivos e cunha extraordinaria capilarización social. Ao seu abeiro véñense suscitando, por outra parte, diversas proclamas sobre as bondades da cuestión, que se refiren tanto á maior eficacia instrutiva que en moitos casos podería ter o maior uso de todo o relacionado coas tecnoloxías dixitais, como á redución dos custos representados polo factor humano en tantos aspectos das nosas vidas. Un *revival* das promesas da tecnoloxía condutista tan en voga hai sesenta anos, agora con novas manifestacións experimentais e empíricas, que non é do caso non apreciar.

Con todo, haberá que ter cautela. Unhas son as necesidades de información científica e cultural por parte de persoas adultas xa relativamente formadas en canto á súa personalidade e desenvolvemento psico-social, e outras son as necesidades de información, de formación e de coñecemento cando os seres humanos realizan o proceso de desenvolvemento persoal e social das súas capacidades, cosmovisión e valores; cando todos e todas ingresamos no corpo social e debemos facelo mediante un xogo dinámico de dereitos e de deberes, con autonomía, con capacidade e hábitos para a participación e a cooperación, conscientes da radical liberdade de todos e e da necesaria adquisición dunha madura autonomía do xuízo moral, como tamén da necesidade de compartir e de vivir con valores colectivamente asumidos sobre o que é xusto.

É esta unha conquista difícil, que se prolonga no tempo e que non é posible realizar sen a interacción complexa e sempre problematizadora daquelas persoas que nos rodean, que deben ser máis e outras distintas das que o fan por consanguinidade ou por estrita proximidade vivencial, porque este mundo non é de compartimentos estancos, como tantas veces parece dar a entenderse. É unha aprendizaxe de vida do que falamos, que só se logra na interacción como ocasión de interrogante, de conflito a resolver, de reflexión, de xuízo, que precisa a ollada atenta e dialogante de persoas adultas con responsabilidade educadora. Falamos dos educadores e educadoras, dos profesores e profesoras; se estes e estas conciben o seu rol e o exercitan con esta orientación profesional e ética -esta é a condición para este oficio-, que debe ir unida á súa esperable dimensión formadora e instrutora nos diversos campos culturais.

Neste sentido, nada substitúe unha boa profesora: un oficio técnico e ético, delicado na súa máxima atención coas persoas que educamos, pero tamén firme, para poder auxiliar e guiar a quen ensaia para incorporarse autonomamente e de modo crítico a unha sociedade que sempre debemos querer máis humana e plena para todas e todos.

Por isto, facemos votos: que viva a presencialidade rica nas aulas dos centros escolares en estímulos cognitivos, emocionais, éticos e creativos!!!

UN FERMOSE E EMOCIONADO ALOUMIÑO A MORAIMA

Moraima, a nena paciente no seu intento de fala con Siri, mostra a conciencia no uso do galego, como debería ser normal cando menos na ampla maioría das nenas e nenos de Galicia. A normalidade que se oe nos meniños de Valença do Minho, 'transformada' -cunha ponte polo medio- no castelán 'normal' co que os avós e as nais de Tui lles falan aos seus meniños e meniñas. En 500 metros de distancia, e cando hai cen anos falaban uns e outros practicamente igual. Todo un 'avance'... abenzoado por quen nos goberna!

Moraima tamén vive con contrariedade que Siri non a entenda. Ademais dunha triste realidade viva, Moraima, como metáfora do que ocorre, debería ser unha radical chamada de atención; é un S.O.S. que a todos e todas nos convoca e que debe ir directo ao corazón de quen máis poder ten entre nós.

Moraima, a Revista Galega de Educación e o seu lectorado mándanche un emocionado aloumiño. ■